

30 nocí vášně

Christine d'Abo

Obnažit své tělo je snadné.
Obnažení duše ale může změnit vše.

Christine d'Abo je autorkou erotických románů pro ženy. Jakožto novelistka a autorka povídek s více než 30 publikacemi má velkou představivost. Též ráda cvičí a přestává psát vždy na tak dlouho, aby i své tělo udržela v pohybu. Pokud zrovna nepředstírá, že je ninja, s největší pravděpodobností tráví čas se svou rodinou a dvěma psy.

„Rozžhaví vám to čtečku – ale také zatahá za nitky vašeho srdce a vy budete doufat, že se hrdinům dostane dobrého konce.“

– uživatelská recenze, Amazon

„Svůdná a zábavná kniha! Moc jsem si ji užila.“

– uživatelská recenze, Amazon

Christine d'Abo

30 NOCÍ VÁŠNĚ

Christine d'Abo

30 NOCÍ VÁŠNĚ

Přeložila Eva Fuková

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Copyright © 2016 by Christine d'Abo

Published by Kensington Books, USA

Translation © Eva Fuková, 2021

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2021

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-593-7 (ePub)

ISBN 978-80-7625-592-0 (pdf)

ISBN 978-80-7625-211-0 (print)

Vždy pro tebe

Část první

Zajímavý objev

„Jsi ten největší srab na světě.“

Jo, to jsem já – Glenna Marie O'Donaldová – uznávaná výzkumná asistentka a vyhlášený romantický srab.

Jasmine, moje nejlepší kamarádka už od prváku na vysoké škole, klesla na židli naproti mně u stolu v kuchyňce. Z jejích poznámek jsem si nic nedělala; konec konců měla pravdu. Moje minulost, co se chlapů týče, nebyla moc zajímavá. Líbili se mi a nějaký čas zřejmě i já jim. Potom to šlo vždycky do háje, když moje práce začala být důležitější než společný čas.

Tvůj šéf tě využívá.

Moc pracuješ.

Proč se mnou nemůžeš trávit tolik času, jako když jsme byli ve škole?

Stojí to za prd.

Upřímně, když se několikrát spálíte, obvykle se konkrétní situaci snažíte vyhýbat. Muže jsem ve svém životě nepotřebovala. Jasmine mi nevěřila, když jsem jí řekla, že jsem šťastná, i když jsem single. Odfrkla si, obrátila oči v sloup a mávla rukou.

Začalo to být otravné.

Nepotřebovala jsem muže.

I když někdy jsem chtěla, aby v mém životě byl někdo výjimečný. Občas. Příležitostně.

„Ta grilovačka je ideální příležitost, kdy si s ním můžeš promluvit.“ Otevřela krabičku s obědem a místnost zaplnila vůně rýže s kimchi.

Jím měla na mysli profesora Erika Morrise. Hlas vysokého, tmavovlasého, urostlého profesora sociologie byl tak příjemný, že stačilo, aby pozdravil, a ženám jihla srdce a sklouzávaly kalhotky. Profesor Erik Morris, který měl ve třídě více studentek než kdokoli jiný. Muž, jenž se usmíval zřídkakdy, ale když se na vás podíval, neviděl pouze vás, nýbrž každou myšlenku a pocit, které vám probleskly hlavou. Byl hrdinou příliš mnoha mých nočních fantazií, než abych to mohla přiznat a nepůsobila přitom jako šílená stalkerka.

Muž, jemuž jsem za více než rok, co na škole učil, řekla jen pár slov, protože podle Jasmine jsem srab.

„Mám tě ráda jako sestru, Jaz. Ale nic mu neřeknu. Nikdy.“

Byl pátek před prodlouženým víkendem, poslední pracovní den před začátkem školního roku. Většina profesorů odjela, aby využila volno k hraní golfu, čtení nebo se věnovala jiným zálibám. V tuhle roční dobu jsem si práci užívala. Ve škole panoval klid. Jako by se někdo zhluboka nadechl a čekal, než vydechne. Klid před bouří.

Tenhle rok bude obzvlášť skvělý. Profesor Mickelson, můj šéf, si zařídil na celý semestr tvůrčí volno, byl pryč už tři měsíce, takže ještě čtyři měsíce s ním budu komunikovat jenom skrz e-maily. Paráda!

„Blázníš?“ Jasmine po mně hodila ubrousek. „Je to perfektní příležitost. Bude tam on. Budeš tam ty. Nebude tam tvůj potrhlý šéf. Pro jednou by ses možná dokonce dokázala uvolnit a pobavit se.“

Byla to moje nejlepší kamarádka na světě, ale někdy

se stávalo, že mě Jasmine vyděsila k smrti. Upřela jsem zrak na své ruce a rýpala jsem do suché kůže kolem nehtu. „Nedokážu to.“

„Co nejhoršího se může stát? Řekne ne. Aspoň budeš vědět, jak na tom jsi, a budeš se moct zaměřit na někoho jiného.“

Do kuchyňky přišel student. Zamířil ke kávovaru, aniž by se na nás podíval. Naklonila jsem se k Jasmine. „Vystačím si se svými fantaziemi, děkuji.“

„To věřím. Určitě se ti zdá, jak se po něm plazíš a lížeš každíčkou část jeho těla.“

Student se letmo ohlédl a vykulil oči. Měla jsem dojem, že nás stále poslouchá, nepochybně prahl po žhavých drbech, které by mohl šířit ve společenské místnosti. Super, jako bych stála o *takovou* pozornost.

Pokývla jsem směrem k mladíkovi. „Můžeš trochu ztišit hlas?“

„Ne, jestli se nebudeš řídit mojí radou,“ opáčila Jasmine. Opřela se, založila si ruce na hrudi a zadívala se mi do očí. „Musíš začít jednat, než po něm skočí jiná.“

Student už nepředstíral, že neposlouchá. Jasmine to taky patrně zaznamenala, protože se otočila a zlostně na něho pohlédla. „Nemáš nic na práci, Stuarte? Například vést seminář?“

„Aha, jo. Ano.“ Chvilí jsem si myslela, že mu vylezou oči z důlků.

„Tak sebou pohni.“ Jasmine ukázala ke dveřím a přimhouřila oči.

Nikdy předtím jsem neviděla tak rychle se pohybujícího člověka.

Když se ke mně otočila, bylo mi jasné, že nebudu ničeho ušetřena. „Glenno, vím, že mi nevěříš, ale tohle je pravda. Nemusíš být sama. Z tebe a Erika by byl rozkošný pár. On je vážný, ty jsi vážná. Představ si, jaký by

s ním byl sex. Ježíši, kdybych nebyla lesba, hned bych ho ojela.“

V mysli mi vyvstal nechtěný mentální obraz – jak si to spolu moje nejlepší kámoška a objekt mé touhy rozdávají.

„Nenávidím tě.“ Vyndala jsem z krabičky tuňákový sendvič a ukousla si velký kus. „Jsem pro něho vzduch. Tím, že ho na grilovače pozdravím, ho nedostanu do postele.“

„Nemůžeš čekat, že s tebou bude spát, jestli nedokážeš vést aspoň jednoduchý rozhovor.“ Vložila do úst další sousto kimchi a mávla vidličkou. „Mohla by ses opít a sáhnout mu na zadek. Potom by ses mu musela omluvit. Možná by došlo na poklonkování. „Ach, prosím, Eriku, jak to můžu napravit?“ Zamrkala a pak se zasmála. „Měla bys vidět svůj výraz.“

„Jsi hrozná. Proč jsme vůbec kamarádky?“

„Protože jsem ti během prvního týdne na vejšce ukázala, jak udělat díru do plechovky piva, aby se dalo rychleji pít.“

„Až poté, co jsem tě zachránila tou esejí.“

Jasmine věděla, že jakmile někdo něco navrhne, nemůžu si pomoci a představuju si, jak bude situace probíhat, a to až do samého konce. Viděla jsem se na párty. Erik by krácel ke stolu s občerstvením. „Nechtěně“ bych do něho vrazila, když by procházel kolem mě, a překvapeně bych se mu podívala do očí. Možná bych se dokonce polila drinkem. Myslel by si, že za to může on, a nabídl by mi pomoc.

Omlouvám se, Glenno. Jak to můžu napravit?

Nic to není.

Nemůžu tady jen tak stát, když jste se kvůli mně polila. Aspoň mi dovolte sehnat vám košili.

Samozřejmě bych se začervenala, protože kdo ne. *Děkuji.*

Proč si nevezmete moji? Zeptal by se tlumeným, bručivým hlasem, který mě tak vzrušuje. Upřeně by na mě hleděl, zatímco by si pomalu rozepínal košili.

Páni, Eriku. Máte tak pevnou hrud.

Chtěla byste vidět i zbytek mého těla?

A bum – vášnivý sex!

Kéž by!

Odkašlala jsem si a ukousla jsem si další sousto sendviče. „Nemyslím si, že Erik má někoho rád. Nebo že má sex. Vždycky je sám.“

„Viděla jsem ho, zlato. Rozhodně má sex. Dopřává si ho tolik, kolik chce, a s kýmkoliv chce. Pořád ti říkám, že stačí, abys ho začala uhánět.“

„Jsem pro něho vzduch,“ zopakovala jsem. A byla jsem jeho kolegyně. Korespondovalo to s tolika věcmi na mém osobním seznamu „zakázaných mužů“, že jsem to nechápala.

„Čí je to vina? Jeho ne. Jestli někoho chceš, pak pro to musíš něco udělat. S opatrností daleko nedoješ.“

„Někdy jo.“

„Tomu sama nevěříš.“

Nesnášela jsem, když měla pravdu. „Možná.“

„Jsi výzkumná asistentka, která žije ve světě studií a pozorování. Mluv s ním – sakra, to sáhnutí na zadek jsem myslela vážně. Jsem si jistá, že bys takovou zkušeností mohla přispět k nějakému výzkumnému projektu.“

„Proboha, někdy se chováš jako dítě. Nepotřebuju muže, aby mě uspokojil, když mám doma kvalitní vibrátor, který mi pomáhá...“

„Jenom masturbuješ, zlato.“

„... prožívat fantazie. Bála bych se, že reálný Erik nikdy nebude stejný jako ten z mé hlavy.“

V tom okamžiku mě začala mravenčit kůže. Ačkoliv jsme byly v kuchyňce samy, přísahala bych, že poblíž

někdo je. Na chodbě nejspíš stál Stuart, aby se ještě něco pikantního dozvěděl. Měl smůlu, protože jsem se rozhodla rozhovor na tohle téma ukončit.

„Musím už jít. Profesor Mickelson mi nechal hromadu knih a musím z nich udělat výpisky. Bude mě bombardovat e-maily, jestli to včas nepřipravím.“

Jasmine si našťěstí povzdechla, což znamenalo, že si mě už nebude dobírat. „Kdy se ten starý kozel vrací?“

„Bude pryč celý semestr, ale vyhrožoval, že na konci října přijede na kontrolu. Určitě mě zavalí spoustou nových projektů, než začne nový semestr.“

„Taky půjdu. O půl druhé mě čeká porada. Profesori počítačových věd chtějí zase provádět studii o online výuce. Musím vyhledat dřívější případové studie, aby neomílali nějakou starou tezi.“

„Nuda.“

Odsunuly jsme se od stolu a zvedly se ze židlí. Vzala jsem zbytky od svého oběda a nesla je k odpadkovému koši, když vtom jsem se ocitla tváří v tvář objektu své touhy.

Ve dveřích stál profesor Erik Morris s hrnkem kávy v ruce. *Stál* není správný výraz. Spíš se tam *tyčil*. Mohl mít kolem metru osmdesáti, ale jelikož měřím jenom metr šedesát pět, z mého pohledu to byl obrovský rozdíl. Ne, že by mi vadilo, že se jeho hrudník ocitl v úrovni mých očí. Košile mu dokonale sedly, nedokázaly však skrýt svaly. Jako obvykle jsem věnovala více pozornosti jeho prsním svalům – opravdu byly tak pevné, jak vypadaly? – než tváři. Proto jsem si hned nevšimla, že na mě zírá.

Zrudla jsem. „Zdravím, profesore Morrisi.“

Hurá! Konečně jsem na něho promluvila.

„Glenno.“

Bože, jeho hlas! Byl mnohem tlumenější než hlasy ostatních mužů, které jsem znala, a pronikal do mého

těla, když hovořil. Mohl zvuk hlasu působit jako afro-diziakum? Pokud ano, dokázala bych Morrise poslouchat, jak čte telefonní seznam, a pravděpodobně bych dosáhla orgasmu.

Jasmine si odkašlala a já jsem si uvědomila, že na sebe s profesorem civíme déle, než bylo normální. Po-dívala jsem se na zbytky ve své ruce a potom na odpadkový koš za jeho zády. „Promiňte. Jenom potřebuji...“

Očekávala jsem, že ustoupí stranou. On se však ani nepohnul a donutil mě ho obejít. Když jsem ho mýjela, zavřela jsem pusku, abych ho nevystavovala tuňákovému dechu. Nos mi zaplnila vůně jeho vody po holení. Značku jsem neznala, ale voněl úžasně, a v jeho přítomnosti jsem vždy pociťovala mírnou závrať. Pokaždé jsem poznala, že je ve stejné místnosti, a můj nos intenzivně vnímal jeho přetrvávající vůni.

Teprve když jsem hodila odpadky do koše, Erik přistoupil ke kávovaru. Nebyla jsem jeho blízká kolegyně a od jeho nástupu do školy jsem nepracovala na žádném z jeho projektů, takže jsem mu toho mohla říct jen málo. Ne, že by se s ním snadno povídalo, když k nám stál zády. Vrátila jsem se ke stolu a vzala si své věci. „Potřebuju papír do tiskárny.“

„Jasně.“ Jasmine se snažila potlačit záchvat smíchu. „Chceš kafe, než půjdeme? Vypadáš, že by ti přišlo vhod.“

Zabiju ji. „Ne, jsem v pohodě.“

Než jsme vyšly na chodbu, Jasmine prohodila: „Hezký den, profesore Morrisi.“

„Vám také, slečno Houngová, Glenno.“

Ano, zemře tím nejbolestivějším způsobem.

Podařilo se mi mlčet, dokud jsme nebyly z doslechu. „Nenávidím tě.“

„Děláš si ze mě srandu? Na okamžik mě napadlo, že tě hodí na stůl a rozdáte si to přede mnou.“

„Zbláznila ses? Nezná mě.“

„Nebud' tak dramatická. Zná tvoje jméno, takže ví, kdo jsi. A neviděla jsi mu do tváře tak jako já. Nejen že pro něho nejsi vzduch, ale má zájem.“

„Hloupost.“ Jenom se mě pokoušela donutit, abych začala jednat. Nemohl mít zájem.

Když jsme se chystaly zabočit za roh, ohlédla jsem se ke kuchyňce. Erik tam stál s hrnkem kávy v ruce a zíral na mě.

Neměl zájem, že ne?

Až do dnešního dne jsem si myslela, že si ani nepamatuje moje jméno.

Blížily jsme se ke kanceláři, když mi zazvonil telefon. Nestihla jsem to zvednout, a jakmile jsem se posadila k psacímu stolu, podívala jsem se, kdo mi volal. Měla jsem čtyři zmeškané hovory od mámy. „Sakra.“

„Co se děje?“ otočila se ke mně Jasmine.

„Nevím. Minutku. Ahoj, mami. Promiň, byla jsem na obědě.“

„Glenno, drahoušku.“ Hned jsem poznala, že plakala.

„Co se stalo? Něco s tátou?“

„Ne, tvůj otec je v pořádku. Jde o prababičku Glennu.“

Zavřela jsem oči a cítila jsem, jak mě polil studený pot. „To ne.“

„Je v nemocnici a doktoři si nejsou jisti, jestli přežije noc. Můžeš přijet?“

„Kde jsi?“

„Odvezli ji do St. Joseph's.“

„Jedu tam.“

Ukončila jsem hovor a Jasmine stála přede mnou. „Zlato, co se děje?“

„Moje prababička umírá.“

Pojmenovali mě po mojí prababičce – Velké Glenně. Žena tak plná života a rozpustilosti, že byste zapomněli, kolik jí je. Doufala jsem, že budu mít taky takové štěstí a dožiju se aspoň devadesátky.

Jako dítěti mi vadilo, že pro mě otec vybral tohle jméno. Není snadné se jmenovat Glenna, když vyrůstáte. Posměch, který jsem musela snášet... Děti umí být kruté. Ale čím jsem byla starší, tím víc jsem si propojení s ní cenila. Nemluvě o tom, že jsem milovala pozornost, kterou mi vždy věnovala. Dobroty, knihy, výlety. *Promiň, ale nemůžeš přijet, jestli se nejmenuješ Glenna.*

Bylo to skvělé. A ona také.

Nemocnice jsem nikdy nemusela. Nesnášela jsem vzduch prosycený chemickým zápachem. Důkaz, jak usilovně udržuje bakterie a ostatní *věci* v bezpečné vzdálenosti. Návštěvám nemocnic jsem se vždy snažila vyhybat. Ale dnes večer ne. Prababička Glenna ležela v jednom z pokojů. A umírala.

Seděla jsem s babičkou, zatímco u prababičky byli lékaři a dělali vše proto, aby jí usnadnili poslední hodiny života. Můj táta se vzdálil, aby zavolal svým bratrům a řekl jim, co se stalo. Máma řekla, že dojde pro kafe. Bude to dlouhá noc, hlavně pro babičku.

Posledních pět minut mě držela za ruku a řekla toho jen málo. Moje mysl se přirozeně začala zabývat smrtelností všech, které jsem milovala. Připomínka něčeho takového byla děsivá.

„Maminka věděla, že se tahle chvíle blíží.“ Babička mi stiskla ruku. „Několik měsíců psala lidem dopisy. Prý na rozloučenou.“

„Ach, babi.“ Opřela jsem si hlavu o její rameno. „Je mi to tak líto.“

„To je v pořádku, drahoušku. Maminka opustí tenhle svět, aniž by něčeho litovala. To by si přál každý z nás.“

Bylo mi dvacet osm a existovalo mnoho věcí, kterých jsem se stranila, míst, kam jsem nejela. Dokázala bych říct totéž o svém životě, kdyby mi bylo devadesát osm? Ničeho nelitovat?

„Mám je u sebe od chvíle, kdy je dopsala,“ pokračovala babička a otřela si slzu z tváře.

„Co? Dopisy?“

„Mám je v kabelce. Dám ti ten tvůj.“

Zašmátrala v kabelce a vytáhla malý svazek obálek, na jejichž přední straně bylo úhledně napsáno jméno. Vzápětí mi na klín položila tu s mým jménem.

Malá Glenna.

Hrud' se mi sevřela a špatně se mi dýchalo. Nemohla jsem obálku otevřít, ještě ne. Vždyť prababička byla ještě tady, ležela v posteli v jiném pokoji. Ztěžka jsem potlačila narůstající bolest a usmála jsem se. „Přečtu si to později.“

„Samozřejmě.“ Babička se náhle zatvářila zděšeně. „Možná jsem ti ho ještě neměla dát. Měla jsem počkat..., než...“

Odložila jsem dopis na vedlejší židli a pevně jsem babičku objala. „To je v pořádku. Mám tě moc ráda.“

„Já tebe taky.“

Pak se vrátila máma s kávou v ruce, na tvářích stopy zaschlých slz. „Omlouvám se za zpoždění. Byla tam strašná fronta.“

Krátce nato se vrátil táta, rysy v obličeji měl napjaté a pohledem zhodnotil, jak těžkou situaci snáší babička. „Mami, Tom vyzvedne Briana a přijedou sem. Steven dorazí o něco později.“

Babička mě pohladila po ruce. „Nechceš se jít projít, drahoušku? Trochu si protáhnout nohy.“

„Vzala jsem ti velkou se dvěma cukry a dvojitou smetanou,“ řekla máma a podala mi kelímek, zatímco jsem vstala. „Zapomněla jsem, jak velká je. Jestli ji nevypiješ, klidně ji vyhod.“

„Děkuju.“

Máma mě objala a její sevření trvalo déle než obvykle. „Na konci chodby je malá čekárna, jestli chceš být sama. My zůstaneme tady. Můžeš se vrátit, až se na to budeš cítit.“

„Dobře.“

Vydala jsem se k místu, které mi doporučila. V hlavě mi vířily myšlenky, vzpomínala jsem na chvíle strávené s prababičkou Glennou. Žila na velkém, starém statku v Antigonishu, Novém Skotsku. Když jsem byla dítě, navštěvovali jsme ji a brávali jsme s sebou babičku. Místo si moc nepamatuji, ale i tenkrát jsem věděla, že dům je dost zchátralý.

Někdy, obvykle v červenci, prababička letěla za babičkou a strávila u ní měsíc. Milovala jsem melodičnost jejího hlasu, jiskření v očích, když měla něco za lubem. Milovala jsem její přízvuk typický pro východní pobřeží a to, jak vyslovovala určitá slova tak, že zněla velice kanadsky.

„Zatraceně.“ Nadechnout se, aniž bych se zachvěla, nebylo snadné. Musela jsem se posadit a dát se dohromady, než se vrátím ke svojí rodině.

Kráčela jsem chodbou podle ukazatelů směrem k čekárně. Káva v papírovém kelímku mě začínala pálit do ruky. Máma nikdy nezapomněla požádat o dva kelímky. V čekárně seděla dvojice a povídala si s někým, kdo vypadal jako člen nemocničního personálu. *Bude lepší, když zůstanu tady.* Rozhlédla jsem se a uviděla jsem židli postavenou u zdi opodál.

V chodbě panovalo ticho narušované bzukotem hlasů z vedlejší místnosti a hukotem ventilace. Posadila jsem se na židli s koženkovým čalouněním a upřela jsem zrak na obálku.

Malá Glenna.

Písmo bylo úhledné, drobné, přesný opak ženy, která dopis napsala. Položila jsem si obálku do klína, ještě jsem nebyla připravena ji otevřít. Napila jsem se kávy, aby mi kofein, cukr a smetana zlepšily náladu a vzpružily tělo. Nechutnalo zrovna lahodně, ale doufala jsem, že mi pomůže zvládnout několik příštích hodin.

Dopis od Velké Glenny čekal.

Vypila jsem kávu a postavila jsem kelímek na podlahu.

Zhluboka jsem se nadechla, potom ještě jednou, vzala jsem dopis a znovu si ho prohlédla. Byl tenký, patrně obsahoval jen jeden list papíru. Babička říkala, že je to rozloučení od ženy, která je teď napojena na přístroje udržující životní funkce na druhém konci poschodí. Stále žila, stále se držela.

Hovořila se mnou, i když nemohla.

Zavřela jsem oči a rozhodla jsem se, že to udělám teď. Palcem jsem obálku opatrně otevřela. Nemýlila jsem se, obsahoval jeden list papíru, ale to nebylo všechno. Prababička ho přehnula na třetiny a vypadalo to, že v něm něco je – fotka. Než jsem dopis rozložila, naklonila jsem ho a fotografie vyklouzla.

Když jsem byla hodně malá, během jedné ze svých

návštěv v Torontu mě Velká Glenna vzala do nákupního centra Eaton. Nechaly jsme se tam spolu vyfotit ve fotobudce – dvě generace spojené jedním jménem. Dvě fotky si nechala ona a dvě já, jenže časem jsem je někde ztratila. To, že bych je ještě někdy viděla, jsem považovala za nemožné. Nedošlo mi, že ona si svoje schovala.

Po tvářích mi stékaly potlačované slzy. Proč jsem s ní netrávila více času? Před pár lety ji umístili do domu s pečovatelskou službou, kam jsem za ní mohla chodit, kdykoliv jsem chtěla. Byla to moje Velká Glenna, žena, již jsem léta obdivovala, a vždycky jsem se snažila žít tak, aby na mě byla hrdá.

Popotáhla jsem a konečně jsem dopis otevřela.

Drahá Malá Glenno,

vím, že jsem ti to řekla už dříve, ale těšilo mě, že jsi to zrovna ty, kdo nosí moje jméno. Od okamžiku, kdy jsem tě poprvé spatřila, mi bylo jasné, že jsme spřízněné duše.

Jsem na tebe a na to, čeho jsi v životě dosáhla, velice pyšná. Pracuješ na vysoké škole? To je něco, co jsem nikdy nemohla dělat. Nejvíce lituji toho, že jsem nepokračovala ve studiu. Děkuji ti, že jsi mi ukázala, jaké to mohlo být.

Když jsem se posadila ke stolu, abych napsala dopisy, uvědomila jsem si, že je mnoho lidí, jimž chci předat pomíjivé myšlenky. Pro většinu z nich to bude pouhé rozloučení. Tobě, moje milá holčičko, jsem chtěla dát něco víc. Ráda bych ti poskytla malou radu.

Sledovala jsem, jak vyrůstáš v krásnou, inteligentní ženu. Žiješ opatrně a rozvážně. Chci, abys s tím přestala. Ne úplně, jenom trochu. Chci, abys udělala něco bláznivého. Nepoužívám ten výraz nadneseně. Vidím tě jít po prošlapané cestičce, na které najdeš vše, co od ži-

vota chceš. Nepochybuji, že se vdáš a budeš mít děti. To si pro tebe přeji.

Chci však, aby sis byla jistá, že je to s tím pravým mužem.

Nechci, abys litovala spousty věcí, kdyby ses dožila mého věku.

Dnes, zítra, příští týden, chci, abys šla ven a udělala něco, co tě přiměje říct: „Tohle by se Velké Glenně líbilo.“ Doufám, že součástí toho bude muž, ale jenom ty můžeš naznat, jestli je to pro tebe správné.

Chci, abys věděla, že tě miluji. Tvoje matka mi často říkala, že se cítíš provinile, že se mnou netrávíš více času. Jsem stará žena, avšak nejsem malicherná. Čas, který jsme spolu strávily, byl drahocenný. Jak víš, dávám přednost kvalitě před kvantitou. A tu jsi mi vždy dopřála.

Miluji tě.

Tvoje navěky,

Velká Glenna

„Zatraceně.“ Hřbetem ruky jsem si otřela slzy. „Zatraceně.“

Ohromil mě pocit viny a lítosti. Přitiskla jsem si dopis na hrud' a vzlykla jsem tak hlasitě, že to museli slyšet všichni poblíž. Milovala mě, byla na mě pyšná.

Chtěla, abych využila příležitosti.

Předklonila jsem se, až jsem se čelem dotkla kolen. V téhle poloze jsem dokázala všechno vypustit, na okamžik jsem si užívala temnotu a vstřebávala jsem její slova. Byla stejná pozorovatelka jako já. Oplývala neuvěřitelnou schopností proniknout do jádra problému pouhým položením několika otázek. Zatímco já jsem využívala těchto dovedností při práci v akademickém světě, ona k tomu, aby pomáhala lidem vést lepší životy.

Byla úžasná.

Chvilku mi trvalo, než jsem se sebrala natolik, abych mohla jít za svojí rodinou.

Když jsem se vrátila, lékař mluvil s mámou a tátou. Babička tam nebyla. Když mě táta viděl přicházet, podíval se mi do očí a potřásl hlavou.

Ne.

To ne.

„Mami?“

Otřela si oči a objala mě. „Zemřela, drahoušku.“

„A babička?“

„Je u ní.“

Sevřela jsem ji pevněji. „Mám tě moc ráda.“

„Já vím. Já tebe taky.“ Odtáhla se a osušila mi slzy. „Dostala jsi svůj dopis?“

„Ano.“

„Měla tě ze všech dětí nejraději. A věděla, že ji miluješ.“

„Díky, mami.“

Několik dalších hodin bylo nejtěžších v mém životě. Když babička vyšla ven, podařilo se mi zadržet slzy. Táta vstoupil do pokoje, kde zůstal, dokud nedorazil strýc Stevn. Mohla jsem si na chvilku stoupnout stranou a popadnout dech. Slíbila jsem Jasmine, že jí zavolám.

Ozvala se po prvním zazvonění. „Zlato, jsi v pořádku?“

„Prababička zemřela.“

„To je mi líto. Potřebuješ něco? Můžu vyzvednout nějaké věci a dovézt je k tobě.“

„Dnes večer pojedu k našim. Jenom ti chci říct, že se do práce vrátím po pohřbu, který bude ve středu.“

„Nemusíš si s ničím dělat starosti. Pošlu e-mail Mickelsonovi, aby věděl, co se děje.“

„Díky.“

„Buď se svojí rodinou. A zavolej mi, až budeš moct.“

Ztráta Velké Glenny bolela a vyrovnat se s ní bylo snadnější, když jsem byla s lidmi, na něž jsem se mohla spolehnout, které jsem milovala a kteří milovali mě. Ano, bolelo to, ale věděla jsem, že bolest časem pomine.

Stát se ženou, kterou bych podle prababičky dokázala být, se jevilo jako nejlepší způsob, jak uctít její památku. Musím si najít nějaké dobrodružství. Žít tak, abych ničeho nelitovala, dělat věci, u nichž by si Velká Glenna pomyslela: *To je moje holka!*

Teď jenom zbývá zjistit, jak to můžu udělat.

Pohřeb byl hezký. Naposledy jsem se bohoslužby zúčastnila před mnoha lety. Moji rodiče nebyli pobožní, a tak jsme kostel navštěvovali jen tehdy, když nás o to požádala babička. Velká Glenna byla věřící a před několika měsíci si vybrala kostel, v němž měl proběhnout obřad.

Zazněly tam chvalozpěvy, které si často broukala při pletení nebo jiné činnosti. Teta Sabin mě rozplakala během prvních tónů „Ave Maria“. Strýc Tony pronesl řeč, a dokonce i babička řekla několik slov. Prababičku uložili do země na hřbitově vzdáleném pár kilometrů. S ostatními vnoučaty a pravnoučaty jsem položila květinu na rakev.

Smuteční obřad skončil dříve, než jsem se nadála, a nezbývalo nám než pokračovat ve svých životech.

Pár dnů před pohřbem jsem si znovu přečetla její dopis a provedla inventuru svého života. Nemohla jsem si pomoci a myslela jsem na Jasmine a na to, jak se mi posmívala. Že jsem srab, který nikdy není ochotný opustit svoji komfortní zónu a zariskovat.

Vzpomněla jsem si na Erika a blížící se grilovačku. Jasmine měla pravdu v tom, že je to ideální příležitost,

jak ho blíže poznat. Když ho pozdravím a zeptám se na jeho přednášky, nic strašného se nestane.

Velká Glenna by to jistě schválila. Erik byl její typ, jen asi o šedesát let mladší.

Myslela jsem na Erika, když jsme se rozdělili do skupinek a zamířili k autům. Zvedl se vítr a nafoukal mi vlasy do tváře. Zastavila jsem se, abych si je upravila, a vtom jsem si všimla, jak z jednoho z náhrobních kamenů sklouzl na zem sáček. Moje sestřenice a bratraci kráčeli dál, tiše si povídali a nevšimli si, že jsem zpomalila. Nesnesla jsem představu, že něčí dárek pro milovanou osobu leží na zemi. Vrátit ho, kam patří, mi zabere okamžik.

„Počkejte!“ Nečekala jsem, jestli mě uslyší, a věděla jsem, že se příliš nevzdálí, i kdyby mě nezaslechli. V botách na vysokém podpatku jsem opatrně přeběhla přes trávu k hrobu. Sebrat sáček a položit ho zpátky na náhrobní kámen by mi mělo trvat dvě vteřiny. Což by platilo v případě, že by moji pozornost neupoutala velká černá slova.

Ne.

Ne, to by nikdo...

Uhladila jsem průsvitný sáček, abych správně přečetla, co bylo uvnitř napsáno.

Den první **MASTURBUJ**

„Co to sakra...“ Ovládla mě zvědavost. Otevřela jsem sáček a rychle jsem nakoukla dovnitř.

Sexuální zprávy.

Tanečky na klíně.

Sex v autě.

Panebože, to jsou sexkarty!

Na hřbitově!